

God kent mij (deel II)

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Ik zit regelmatig in de gevangenis. Ik ben vrijwilliger bij kerkdiensten in de gevangenis, en één keer per maand ga ik dan met een groepje mensen van mijn kerk naar de gevangenis, voor de kerkdienst. We zitten dan in de dienst samen met de gedetineerden, en na de dienst drinken we samen koffie en maken we een praatje met de gedetineerden. Nu was ik er laatst, en ik sprak met een jonge man die vertelde dat hij onschuldig in de gevangenis zit. Nu zeggen de mannen dat wel vaker, maar hij had toch wel een bijzonder verhaal. Hij vertelde dat hij een auto-ongeluk had gehad, samen met een vriend, en die vriend was daarbij om het leven gekomen. En nu was het zo dat de familie van zijn vriend niet kon geloven dat het een ongeluk was geweest. Ze gaven hem de schuld, en hadden hem aangegeven bij de politie. En zo was hij nu in de gevangenis terecht gekomen. Hij was onschuldig, zei hij, maar niemand wilde hem geloven.

Zo voelt David zich ook. David wordt ook vals beschuldigd en niemand wil hem geloven. Daarom staat er die felle uithaal in de psalm, van vers 19 tot en met 22, die begint met: *‘God, breng de zondaars om, weg uit mijn ogen, jullie die bloed vergieten.’* Dit is een lastige passage. Meestal laten we die maar liever weg, als we psalm 139 lezen. Want het is zo’n mooie psalm, over hoe God ons door en door kent. We lezen hem graag bij uitvaarten, en ook wel bij trouwerijen. Maar dan laten we dit stukje meestal maar weg.

En toch moeten we dat niet doen. Want deze passage geeft juist de sleutel voor de hele psalm. Uit deze passage kun je zien dat David vals beschuldigd wordt, en dat hij bij God om recht vraagt. Niemand weet dat hij onschuldig is – alleen God weet het. God was er bij, Hij kent David door en door, God weet dat David het nooit in zijn hoofd gehaald zou hebben, dat, waar hij van beschuldigd wordt. Alleen God weet dat. En daarom gaat de hele psalm erover dat God David zo goed kent, want Hij heeft David Zelf gemaakt.

Deze passage is een schreeuw om gerechtigheid. En ik denk dat we ons dat allemaal wel goed voor kunnen stellen. Als je iets misdadigs wordt aangedaan, dan wil je dat er recht wordt gedaan.

Een aantal jaren geleden was ik alleen thuis, ik lag nog op bed, het was in de ochtend, mijn man was al naar zijn werk, en toen hoorde ik ineens gestommel beneden in huis. Ik ging meteen naar beneden om te kijken wat er aan de hand was. En daar liep een wildvreemde man in ons huis. Het was een inbreker. Toen hij mij zag sloeg hij meteen op de vlucht. Ik was heel boos, wat deed die man in ons huis! En ik ben meteen naar de politie gegaan, en heb daar foto's bekeken, om te zien of hij al een bekende van de politie was. Want ik wilde dat er recht zou geschieden, dat deze man voor de rechter zou komen.

David wil ook dat er recht geschiedt. Maar God is de enige die weet dat hij onschuldig is. Daarom roept hij God tot getuige op. God, U kent mij toch door en door, U heeft mij Zelf gemaakt, U weet toch dat ik dit niet heb gedaan, U weet toch dat ik vals beschuldigd wordt!

Misschien heeft u het ook wel eens meegemaakt, dat u vals werd beschuldigd van iets. Wat kan dat erg zijn, als niemand je gelooft. Dan kan het helpen om naar God toe te gaan. 'Here God, U weet het. U weet dat ik dit niet gedaan heb. U weet dat ik zo niet in elkaar zit, ik zou zoiets nooit doen.'

Dat is waar deze psalm eigenlijk over gaat.

God kent ons door en door, Hij heeft ons Zelf gemaakt. Dat zegt David in deze psalm.

De moderne filosofie zegt iets anders. De filosoof René Descartes zei: ik denk, dus ik besta. In het Latijn is dat: *cogito, ergo sum*. Ik denk, dus ik besta. Dat idee is de grondlegging van de moderne filosofie geworden. Er wordt scheiding gemaakt tussen wie wij zijn, en wat wij denken.

Maar de Bijbel zegt: God denkt, en daarom besta ik.

God heeft ons gemaakt. Hij heeft ons gemaakt, en daarom kent Hij ons ook zo goed.

In de psalm noemt David drie manieren waarop God ons goed kent.

De eerste manier staat in vers 13. Daar staat: *U was het die mijn nieren vormde*.

Nieren? Denken wij meteen. Waarom noemt David nou speciaal zijn nieren? Wat is er zo belangrijk aan die nieren?

In de tijd van de Bijbel geloofde men dat de nieren de zetel van de gevoelens waren, van de emoties. Wij denken nu eerder aan ons hart, of aan onze onderbuik. Maar in de Bijbelse tijd zag men de nieren als de plek waar de emoties vandaan kwamen. David zegt dus eigenlijk: u heeft mij mijn gevoelens gegeven.

Onze gevoelens komen niet uit de lucht vallen. Onze gevoelens zijn ook niet verkeerd.

Vaak denken we in de kerk, dat we vooral veel moeten denken, en niet zoveel moeten voelen. Dat is iets uit onze traditie. Ook in de kerk, zelfs al iets ons raakt, houden we zoveel mogelijk onze gezichten onbewogen. Dat hoort zo, denken we, in elk geval zijn we zo opgevoed. Maar toch is dat niet Bijbels. Als je kijkt naar Jezus, bijvoorbeeld, dan zien we dat Hij heel gevoelig is, en ook niet bang is Zijn gevoelens te laten zien. Als Lazarus is gestorven, bijvoorbeeld, dan staat daar het kortste zinnetje uit de hele Bijbel: Jezus huilde. En Jezus kan zich ook heel kwaad maken, denk maar aan de tempelreiniging, of juist heel blij zijn. Gevoelens zijn niet verkeerd. Die hebben we ook van God gekregen. Daarom noemt David hier eerst zijn nieren – waar in de Bijbelse tijd de zetel van de gevoelens was. God kent zijn gevoelens. God heeft hem zelf zo gemaakt, een mens met gevoelens.

De tweede manier waarop we zien dat God ons goed kent, staat ook in vers 13: *U was het die mij weefde in de schoot van mijn moeder*. En in vers 16: *Uw ogen zagen mijn vormeloos begin*. Hier staat in het Hebreeuws een woord dat ‘embryo’ betekent. Dat hebben ze niet zo vertaald, want dat vinden ze niet zo’n mooi woord voor in de Bijbel. Maar ik vind het prachtig. God heeft onze embryo’s gezien. In de tijd dat er nog geen echo’s waren, zag God ons wel al als embryo’s. En God heeft ons Zelf geweven, staat er, in de buik van onze moeders.

Wat mooi om te lezen dat God Zelf ons geweven heeft. God Zelf heeft ons gemaakt, Hij heeft ons gewild. En Hij heeft ieder van ons uniek gemaakt, ieder van ons is weer anders.

Vaak zijn we niet zo tevreden met hoe God ons gemaakt heeft. Iemand anders is misschien erg grappig, en dan denken we: ik zou ook zo graag grappig willen zijn. En dan gaan we allemaal grapjes vertellen, en niemand vindt ze echt leuk. Want dat hoort niet bij ons. Wij hebben andere eigenschappen gekregen van God. Die vinden we zelf heel gewoon, daar denken we nooit over na. Maar juist die eigenschappen zijn voor de mensen om ons heen zo belangrijk.

Misschien zijn we heel rustig. Zelf vinden we het saai. Maar andere mensen vinden het heerlijk, die komen helemaal tot rust bij ons. Of misschien zijn we heel gevoelig. Zelf vinden we dat lastig, we zouden graag wat harder zijn, dat we ons de dingen niet zo aantrokken. Maar als we die gevoelens er laten zijn, dan kunnen we veel betekenen voor de mensen om ons heen, door echt met ze mee te leven.

Weet u, God heeft u gemaakt zoals u bent, en zo bent u goed.

De derde manier waarop in de psalm staat dat God ons goed kent, staat ook in vers 16.

Alles werd in uw boekrol opgetekend, aan de dagen van mijn bestaan ontbrak er niet één.
Ook dat is een wonder. God kende ons al voordat we op de wereld kwamen, Hij heeft ons gewild, Hij weet precies hoe het met ons zal gaan, vanaf de eerste tot aan de laatste dag. Hij weet wat er morgen gaat gebeuren, en volgende week, en of we er nog zijn, volgende week.

God heeft een plan met ons leven. Alles heeft Hij opgeschreven in Zijn boekrol, in Zijn boek.

In Mattheüs 10 hebben we gelezen dat zelfs de haren op ons hoofd zijn geteld. Probeer u ze maar eens te tellen, zelf. (Sommigen van u zijn er misschien heel snel mee klaar.) Hoeveel haren heeft u op uw hoofd? God weet het wel. Zo waardevol zijn we voor God, dat hij elke haar op ons hoofd geteld heeft. De mussen zijn belangrijk voor God, maar wij zijn nog veel belangrijker, hebben we gelezen. Zo belangrijk, dat Hij elke haar op ons hoofd kent.

Zo goed kent God ons. Hij kent ons door en door, met onze emoties, Hij heeft ons uniek gemaakt, en Hij heeft een plan met ons leven.

Maar hoe zit het dan... Ik ken een jonge vrouw, die gestudeerd heeft, en heel goed werk had. En toen werd ze ernstig ziek. En nu ligt ze altijd op bed, en kan ze niets meer. Wat is dan Gods plan voor haar leven? Waarvoor heeft Hij haar dan gemaakt? Waarom heeft Hij haar die talenten gegeven, als ze er niets meer mee kan?

Het is niet makkelijk daarop antwoord te geven. Ik denk dat we sowieso nooit voor iemand anders kunnen spreken. We kunnen alleen naar ons eigen leven kijken, en ons afvragen: hoe heeft God mij gemaakt? En wat kan ik daarmee in mijn situatie?

We bestaan niet zomaar. Misschien heeft je moeder wel eens tegen je gezegd: jij was eigenlijk een ongelukje. Maar voor God zijn we nooit een ongelukje. Hoe we ook in de buik van onze moeder zijn gekomen, God heeft ons Zelf gewild, en Hij heeft ons gemaakt.

En daarom is het belangrijk dat we onszelf zijn, en niemand naäpen.

Er is maar één Arno. Er is maar één Willem. Er is maar één Danny. Er is er maar één van jou, op de hele wereld.

Wees daarom de beste Arno, de beste Willem, de beste Danny, de beste jij die je kunt zijn.

Tot eer van God die je gewild en die je gemaakt heeft. Amen.